

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1846/24
31.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Милице Аксентијевић и Љиљане Милосављевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА (иза сада пок. ББ), из ..., чији је пуномоћник Љубомир Велемир, адвокат из Београда, Капетан Мишина бр.20, против туженог “Пољопривредно – индустријски комбинат Земун Друштвено предузеће Београд (Земун) – у стечају”, са седиштем у Земуну, Батајнички друм 14-ти км, чији је пуномоћник Тијана Јемуовић, адвокат из Београда, Рисанска бр.10/7, ради поништаја решења, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 473/23 од 25.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.5.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1 473/23 од 25.10.2023. године, у ставу првом, другом и трећем изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 473/23 од 25.10.2023. године, ставом првим изреке допуштено је преиначење тужбе као у поднеску тужиоца од 27.9.2018. године. Ставом другим изреке поништено је решење туженог бр.2790/2009 од 16.12.2009. године, као незаконито. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 382.500,00 динара. Ставом четвртим

изреке одбијен је захтев тужиље којим је тражила да јој тужени накнади трошкове поступка преко досуђеног износа од 382.500,00 динара, до траженог износа од 609.750,00 динара, као неоснован.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, побијајући пресуду у ставу првом, другом и трећем изреке, како то произилази из садржине жалбе.

Тужиља је поднела одговор на жалбу туженог.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде, у побијаном делу, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у потврђеном делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка, прописане чланом 374 став 2 тачке 1 до 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује у жалби туженог.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, правни претходник тужиље – сада пок. ББ (у даљем тексту тужилац), засновао је код туженог радни однос на неодређено време Уговором о раду бр.1765 од 6.6.2008. године, на радном месту ... Решењем туженог бр.2790/2009 од 16.12.2009. године, тужиоцу је на основу члана 179 Закона о раду, отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе, предвиђене чланом 70 тачка 9, 10 и 17 Колективног уговора туженог. У образложењу решења је наведено да је према наводима пријаве бр.2284 од 20.10.2009. године, коју је туженом упутио руководилац службе ВВ, тужилац заједно са другим запосленим ГГ, покушао да из круга туженог неовлашћено изнесе одређену количину горива, као и другог материјала које је у власништву туженог, а да је у томе онемогућен активношћу руководиоца службе ВВ и другог запосленог ДД. У решењу је наведено да поводом навода из упозорења, тужилац није дао конкретно изјашњење, осим навода да дана 18.10.2009. године није био у кругу фирме, већ код куће, што тужени послодавац није прихватио, па је закључио да је тужилац заиста учинио повреду радне дужности и обавезе, јер је без одобрења надлежног органа покушао да изнесе одређену количину нафте и тако прибави за себе личну материјалну корист на штету послодавца, што представља повреду радне обавезе. Тужиоцу је дана 16.11.2009. године, достављено упозорење о постојању разлога за отказ, а уз упозорење достављена му је и пријава бр.2284 од 20.10.2009. године. Према наводима пријаве коју је поднео руководилац службе ... ВВ, пријава је поднета против радника ББ и ГГ који су ухваћени у крађи нафте у кругу фирме. Подносилац пријаве наводи да му се дана 18.10.2009. године у 22,00 часова јавио радник ДД и хитно га звао да дође у круг, јер су ББ и ГГ хтели да изнесу нафту, ГГ је био у портирници, а ББ је ушао у проваљени део магацина и почео да износи канте, ДД му је пришао, није дозволио да их изнесе, умешао се и ГГ и отерали су ДД из круга. Када је он дошао, позвао је полицију која је извршила увиђај,

али су у међувремену ... оставили канте у трави и пошто је била ноћ нису могли да их нађу до ујутру. У међувремену ББ је побегао из круга, а ГГ је остао да ради. Из исказа тужиоца сада пок. ББ, саслушаног у својству парничне странке, сведока ЂЂ, ГГ, ЕЕ и ЖЖ и исказа АА, супруге тужиоца саслушане у својству парничне странке, првостепени суд је утврдио да код туженог није била спроведена истрага поводом предметног догађаја, да је уништен доказни материјал, да код туженог никада није установљена никаква крађа горива од стране тужиоца и ГГ, те да критичне вечери 18.10.2009. године тужилац није био на свом радном месту јер му није била смена, да није долазио у круг туженог, већ је био код своје куће у ..., ул. ...

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је оспорено решење незаконито, јер је засновано искључиво на паушалним и неутврђеним наводима из пријаве бр.2284 од 20.10.2009. године, сачињене од стране руководиоца службе обезбеђења, да је тужени био дужан да у потпуности расветли све околности конкретног случаја, те утврди да ли је запослени ББ заиста извршио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, да доказима изведеним у току поступка није утврђено да је тужилац покушао да из круга туженог неовлашћено изнесе одређену количину нафте која је у власништву туженог, те да тужени није доказао да је тужилац учинио повреду радне обавезе због које му је изречена мера престанка радног односа, при чему решење и упозорење не садрже све законом прописане елементе, јер не садрже конкретне и јасне чињеничне наводе у вези радњи које се запосленом стављају на терет, како у погледу времена, места и начина извршења, тако и у погледу садржаја саме радње, због чега решење садржи формалне недостатке, док околности у вези помагања ГГ тужиоцу у погледу другог материјала, тј. цакова није временски опредељено чак ни у пријави од 20.10.2009. године. Из наведених разлога, усвојен је тужбени захтев и решење о отказу уговора о раду бр.2790/2009 од 16.12.2009. године поништено је као незаконито.

По оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање и правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев и поништио као незаконито оспорено решење туженог о отказу уговора о раду.

Одредбом члана 179 тачка 2 Закона о раду ("Службени гласник РС", бр,24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Тужиоцу је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе која је предвиђена чланом 70 тачка 9, 10 и 17 Колективног уговора туженог. Према одредби члана 70 став 1 Колективног уговора туженог од 26.2.2007. године, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени, својом кривицом учини повреду радне обавезе између осталог у следећим случајевима: прибављања личне и материјалне користи и примања поклона и других погодности у вези са радом послодавца, а на штету послодавца (тачка 9); неблаговременог, несавесног и немарног извршавања радних дужности и обавеза (тачка 10); повреде радне обавезе која

представља кривично дело (тачка 17).

Имајући у виду наведене одредбе, а код чињеница утврђених у поступку пред првостепеним судом, правилан је закључак изнет у образложењу првостепене пресуде, да је оспорено решење незаконито, јер тужени није доказао да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет. Тужиоцу је отказан уговор о раду због тога што је без одобрења послодавца покушао да заједно са запосленим ГГ, изнесе одређену количину нафте из круга туженог и тако прибави за себе материјалну корист на штету послодавца. У решењу о отказу уговора о раду, као ни у упозорењу од 12.11.2009. године, није наведено време извршења радњи које се тужиоцу стављају на терет, а то је учињено једино у пријави од 20.10.2009. године, која је тужиоцу достављена уз упозорење о постојању разлога за отказ. У пријави је наведено да је дана 18.10.2009. године, у 22 часа, тужилац заједно са ГГ почео да износи канте из круга туженог, а да је у томе спречен радњом ДД. Међутим, правилном оценом изведених доказа, првостепени суд је утврдио да тужилац дана 18.10.2009. године није био на послу, да те ноћи није био у кругу туженог, већ се налазио у својој кући у ..., што су потврдили сведоци ЕЕ, ЖЖ, ГГ, као и супруга тужиоца АА, којима је поконио веру, па је самим тим искључена могућност да је тужилац тог дана извршио радњу која му је стављена на терет. При том, из исказа сведока ЂЂ, који је радио код туженог на месту шефа обезбеђења, утврђено је да код туженог није спроведена истрага поводом предметног догађаја, да је уништен доказни материјал, а да код туженог никада није установљена крађа горива од стране тужиоца и ГГ. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужени није доказао да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, па је правилном применом материјалног права, оспорено решење поништено као незаконито.

Без значаја је указивање у жалби да решење, упозорење и пријава представљају једну целину и да садрже опис времена, места и начина извршења повреде радне обавезе, код чињенице да тужени, за једину радњу која је у погледу времена и места извршења конкретизована у пријави, није доказао да је извршена од стране тужиоца.

Супротно наводима жалбе туженог, првостепени суд је правилном оценом изведених доказа у смислу члана 8 Закона о парничном поступку утврдио битну спорну чињеницу да тужилац наведене вечери није био у кругу туженог, већ код своје куће, с тим у вези правилно је оцењена и доказна вредност исказа сведока ДД, а овакав чињенични закључак, супротно наводима жалбе, није у супротности са исказом сведока ВВ, шефа обезбеђења и подносиоца пријаве, с обзиром да је исти навео да је дошао у круг туженог по позиву ДД, али да није затекао тужиоца, већ само ГГ.

Неосновано се жалбом туженог указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12 Закона о парничном поступку, јер првостепена пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о свим битним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати.

Како се ни осталим наводима жалбе туженог не доводи у питање правилност и законитост првостепене пресуде у ставу другом изреке, пресуда је у том делу потврђена.

Потврђено је и решење садржано у ставу првом изреке ожалбене пресуде, јер је донето правилном применом одредби члана 199 и 200 Закона о парничном поступку, а жалба не садржи конкретне разлоге за побијање одлуке у овом делу.

Потврђено је решење о трошковима поступка, јер је донето правилном применом одредби члана 153. и 154. Закона о парничном поступку, имајући у виду успех у спору и нужне и потребне трошкове тужиле у овој парници.

Одбијени су као неосновани захтеви тужиле и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, јер тужени није успео у поступку по жалби, а трошкови тужиле за састав одговора на жалбу нису били нужни и потребни за окончање спора у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, применом члана 390, 401 тачка 2 и члана 165 став 1 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Тошић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**